

LA PLAÇA

Per Isabel Borràs

Estic a la plaça davant de la Biblioteca Central. Fa uns dies estava plena d'actes electorals, dia darrere dia, però avui està tranquil·la, amb una llum de mitja tarda que la fa més maca.

Sortint de la biblioteca, a la dreta, hi ha unes escales molt amples de fàcil baixar. Arriben fins a un carrer que té una casa que agafa tot el xamfrà. Està pintada de color ocre tota la façana. Té un pati acolorit que li dona un aire diferent. L'última part, la que arriba a la teulada, està plena de trencadís o mosaics tots petits, com un trencaclosques de flors, dominant els colors blaus, verds, violetes, taronges, els quals li donen més lluminositat a l'ocre de la façana. És agraït observar aquestes coses maques.

Si mirem a l'esquerra, que és la part contrària a les escales, hi ha un carrer d'aquells estrets i curts propis del centre d'un poble. Les casetes són plantes baixes, amb un terrat on estenen la roba.

Al costat de les casetes hi ha el parc infantil, no gaire gran. És de terra, no de goma espuma. Té diversos arbres que fan una ombra molt necessària per als infants i els seus germans nadons. Hi ha gronxador, tobogan i altres elements, propis d'un parc; són iguals que els d'altres espais per nens. Al final del parc, al fons, hi ha una tanca de plàstic de color gris amb ratlles blanques i vermelles, la qual barra el pas a un terreny on fa uns pocs mesos hi havia una construcció antiga anomenada La Coronela, la qual va ser enderrocada. Aquesta tanca arriba fins a un lateral d'una torre que és un centre contemporani d'art anomenat Can Sisteré. És una casa gran i actualment serveix per exposicions de pintura a la primera planta. La segona és un espai diàfan sense columnes i grans finestres on es fan conferències, presentacions de llibres i altres activitats. El sostre és de fusta clara, que dona calidesa a l'espai, molt agradable. La façana és d'un groc pàl·lid i les finestres són grises com les cortines que la guarden del sol. Té un terrat quadrat de l'època amb una mènsula; la barana d'obra té uns forats rodons que simulen flors de quatre pètals.

A dins de la plaça de sorra hi ha una bona ombra, gràcies als aixoplucs d'uns arbres. En un costat, davant de Can Sisteré, hi ha dos bancs que donen un toc de color a l'espai. Com que és de fusta pintada, tant sigui la part de seure com la del respall, tenen una vistositat que obliga a somriure. Les tonalitats són diverses: carabassa, groc, verd clar, verd fosc, blau i lila. El banc del costat té els colors més dolços, més tranquils i reposats: blau cel, rosa clar i blanc. Darrere hi ha un petit racó ple de plantes i arbres on els nens poden jugar a fet i amagar.

Al costat mateix d'aquests seients que tenen aquest ventall de colors, hi ha una font de ferro amb una representació d'una cara d'home amb l'aixeta a la boca. Els ulls desprenen una mirada esfereïdora.

A la dreta de la font hi ha unes escales que baixen al carrer que dóna a la casa de color ocre adornat amb trencadís. Aquestes escales no són tan llargues com les altres. Per compensar la diferència de l'alçada de la plaça al carrer s'han disposat uns deu esglaons ben amples, de fàcil accessibilitat per tothom.

Ara anem a l'esquerra de la font. A terra hi ha una brúixola feta amb mosaic de formes quadrades, rodones i triangulars. Al centre té una columneta de fusta, no gaire ampla. A la primera alçada, a la vista, hi ha un plafó de vidre amb els anuncis de les exposicions de la biblioteca. Més amunt, aixecant el cap, es veu un senyal de fusta treballada que informa de direccions de ciutats i països, així com els kilòmetres que ens separen d'elles. Algunes d'aquestes fletxes tenen l'escut del seu país. L'arbre que hi ha darrere té uns ocells que canten o piulen en aquest moment, estan amagats a les branques.

Les fletxes ens diuen:

Vil·la Salvador/Perú – 10013 km.

Quito/Equador – 9.242 km.

Jalapa/Nicaragua – 9.000 km.

Beijing/Xina – 8.804 km.

Habana de l'Este/Cuba – 7.906 km.

Islamabad/Pakistan – 6.142 km.

Més enllà, entre la brúixola i el plafó, un quadrat de fusta clara, té unes inscripcions gravades on es llegeix:

*El tòtem indica les ciutats agermanades
En cooperació internacional, i les capitals
Dels països d'origen de molts
Dels nostres conciutadans.
Octubre 2018*

La plaça té un bar regentat per una família que es troba a 8.804 quilòmetres del seu país natal; fa molts anys que viuen aquí, són de segona generació. El bar té una terrassa gran plena de taules; els seus clients són joves i gairebé sempre porten gos, aquí els animals es troben a gust. Unes jardineres fan la separació entre el privat i públic. També compta amb ombrel·les grosses i blanques per no deixar passar el sol. Com la plaça és de terra, quan plou, l'olor que desprèn et trasllada a la infantesa. Aquesta és una de les moltes places de la meua ciutat. És el primer cop que la veig així, amb uns ulls totalment nous.

Sortim de la plaça. Estem a la vorera que dóna a un carrer poc transitat. Allà es troben diversos bancs arreglats de tal manera que es pot parlar amb la persona del seient de davant, un lloc on es troben amics i coneguts, matí o tarda. Ara n'arriben uns i marxen d'altres. Tots peten la xerrada com sempre ha passat i passarà.

**Diputació
Barcelona**

| *Xarxa de Biblioteques
Municipals*

Des d'aquest indret, m'adreço a la biblioteca. És el camí que faig moltes vegades, però avui la mirada a la plaça i al seu entorn ha sigut nova, diferent, plena d'il·lusió.